

dertil finde, at det var rigtigst at gjemme dette til en senere Tid, men saa vil jeg sige, at ligesom den høje Regjering, hvis jeg ikke tager feil, allerede har udtalt sig derhen, at den selvfølgelig var rede til at gaa ind paa en nærmere Drøftelse og eventuel Sigtning af Bevillingerne, saaledes er jeg forvisset om, at der heller ikke fra dette Things Side vil være det mindste til Hinder derfor, at vi tværtimod med Redebonhed ville gaa ind paa at forhandle om det, man mener bør skydes ud, for at vi saa kunne faae det, der bliver tilbage, og jeg er forvisset om, at der endda vil blive rigelige Beløb, som vi alle maa være enige om, at vi under givne Forhold baade kunne og ville anvende til det Formaal, som Lovforslaget netop gaar ud paa. Det er altsaa det, som jeg haaber skal kunne lykkes, at man for det Første fastholder Arbejdsbevillingerne — det er Hovedsagen, naar man vil afhjælpe Arbejdsløsheden, at man saa skaffer Arbejde — at man bevilger de fornødne Midler til at sætte Arbejder i Scene, og det er givet, at den, som kan det, og som er nærmest til det, det er Staten, den er den største Arbejdsgiver, det er den, som har Raad til det, fordi den har sparet op saa længe, og det er den, som har den Pligt at gjøre, hvad den kan, for at afhjælpe Nøden. Her er en Række af Bevillinger indtil Millioner, som der ikke kan være Tvivl om ere i høieste Grad egnede til at afhjælpe dette Maal samtidig med, at det netop fyldestgjør Statens Tarsv til at faae saadanne Foranstaltninger. Dernæst gjælder det om, at vi holde os til, hvad der i det Væsentlige tidligere har været Tale om, at vi kunde enes om, at vi derimod ikke indlade os paa disse Nyheder, som vi efter min Mening ikke paa nogen Maade kunne være med til, idet de kun stabe Fare for Staten uden netop i første Linie at fremme det Formaal, som vi dog ere enige om, at der under givne Forhold først og fremmest maa sørges for.

Clausager: Jeg skal fatte mig ganske kort, idet det kun er min Hensigt at fremsætte nogle spredte Bemærkninger til en Del af det, som den ærede sidste Taler anbragte. Han talte om, at Jagforeningerne her i Kjøbenhavn for en Del vare styld i Arbejdsløsheden, og han nævnedes særlig, at en Skruer i et af de væsentligste Arbejdsslag for en betydelig Del var Aarsag til den Arbejdsløshed, som havde foreligget og endnu maa siges at være til Stede. Jeg gaar uden videre ud fra, at den Skruer, han sigtede til, var Arbejdsstandsningen i Smede- og Maskinfaget. Jeg skulde imidlertid have misforstaaet Stilsningen ikke saa lidt, om ikke denne Arbejds-

standsning lige saa meget i alt Fald hidrørte fra Mestrenes og Arbejdsherrernes Side som fra Arbejdernes. Arbejderne havde ganske vist forlangt en Sønningsforhøielse, men dette Forslag, eller rettere denne Annobning blev, saavidt jeg mindes — tager jeg feil, haaber jeg, det ærede Medlem vil oplyse mig derom — mødt med ligefrem Udvisning, for ikke at sige Udelukkelse fra Arbejde af enhver Arbejder, som var Medlem af en Jagforening, og er dette Tilfældet, saaledes som jeg antager, synes jeg, at det ligger klart for, at Arbejdsløsheden fuldt saa meget hidrører fra Arbejdsherrerne, som fra Arbejderne. De kunde jo dog have sagt Nei til de stillede Fordringer uden at faste Enhver, som var Medlem af en Jagforening, paa Gaden. Det ærede Medlem talte fremdeles om, at Arbejdsløsheden for en Del havde sin Grund i Striter. Jeg skal ikke fordybe mig i en Smødegaaelse deraf, men jeg vil simpelt hen sige, at naar der vises Kædelighed og Billighed baade fra den ene og den anden Side, har jeg den Tro, at saa vil den saakaldte Modvillie dels fra Arbejdernes, dels fra Arbejdsgivernes Side ikke være vanskelig at fjerne. Det ærede Medlem opstavede et Spørgsmaal, som omtrent lød saaledes: hvad vil Følgen blive, dersom Statskassen yder Bidrag? Han fortsatte omtrent saaledes: Følgen vil blive den, at de Private sige Stop, og Statskassen vil for Fremtiden faae en Forpligtelse til at hjælpe. Jeg vil dertil sige, at det tror jeg ikke. Der kan være Diebliske — og maaste vi have et saadant for Tiden — hvor Statskassen til en vis Grad har en Forpligtelse til at træde til, men at de Private derfor skulde sige Stop med Understøttelserne, hvor saadanne maa anses for nødvendige, det tror jeg ikke. Det ærede Medlem mente, at Statskassen skal træde til, naar den kan faae Arbejder fremmede, som særlig efter det ærede Medlems Betragtning ligge nær for Haanden, og det kom han saa ind paa lige umiddelbart efter, idet han sagde, at det, der trænges til, er ikke Almisse, men Arbejde. Ved at høre disse Ord kom jeg særlig til at tænke paa et lille Stykke, jeg i Morges læste i et Kjøbenhavnskt Blad, som ganske det ærede Medlem ikke staar i en saa fjern Forbindelse med. Det var omtrent det Samme, og det ærede Medlems Foredrag sluttede sig fuldstændig til, hvad der stod der. Det i Forslaget, der skulde modvirke Arbejdsløsheden, jagde det ærede Medlem, er blevet borte. Ja, jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem kan have den Formening, at man ligefrem skulde — jeg havde nær sagt angle efter Arbejderne ved at se at faae en hel Del